

Editorial

La grandària, en termes de quilòmetres quadrats, d'un Estat té una infinita gamma de traduccions. És evident que un Estat gran ha de gastar més en infraestructures ferroviàries que un de molt petit, posem per cas; com també sembla obvi que la quantitat d'hectàries conreables d'un país d'enormes dimensions sempre jugarà al seu favor. I a l'inrevés, és clar. Fetes, a títol d'exemple, aquestes constatacions elementals convé recordar que quan parlem de la *viabilitat* d'un Estat no ens podem permetre el luxe de proferir determinades simplificacions com les que s'han escoltat en els darrers temps en relació al procés d'emancipació nacional que es viu a Catalunya. Resulta manifestament adulterador de la realitat històrica i geogràfica establir una correlació entre l'extensió d'un país i la seva viabilitat com a Estat. La minúscula República de San Marino fa exactament 1712 anys que dura, mentre que l'entitat territorial més gran que va veure el món modern, la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques va subsistir només 69 anys, del 1922 al 1991. El fet que un dels països més petits del món porti 17 segles funcionant, i l'enorme i poderós imperi soviètic en durés poc més de mig no representa cap anomalia ni cap excepció, sinó més aviat la norma. Suïssa o Andorra tenen en comú una venerable antiguitat indestriable de la seva estabilitat com a països. En un cas parlem d'una confederació plurinacional i en l'altre d'un copríncipat constitucional que des de fa 20 anys és ja un país com un altre, amb seient a l'ONU i a tots els organismes internacionals.

Catalunya té una extensió de 31.895 quilòmetres quadrats i una població de 7,5 milions de persones. Aquestes dimensions, que no són precisament grans, ¿coarten la seva viabilitat com a Estat independent? Simplement contemplant uns instants el mapamundi, la resposta és que no. Es tracta d'una resposta difícilment impugnable, i en molts sentits. Després de la Segona Guerra Mundial, l'ONU tenia 51 membres. Avui, a data de 2013, en té quasi 200. La tendència, doncs, és clara.

Un cop exhaurit tot el possible recorregut polític de l'Espanya autonòmica, i un cop esgotats també tots els mecanismes per a encabir d'una manera equitativa i raonable la identitat catalana en el si d'una –de moment imaginària– Espanya plurinacional, s'imposa l'exercici del dret a decidir. No hi ha cap altra sortida plausible, més enllà dels eufemismes o jocs de paraules que puguem improvisar per a l'ocasió. Certament, l'exercici d'aquest dret planteja incògnites i incerteses de tota mena, però la no acció al respecte en planteja encara més. L'ac-

---

tual estatus politicoadministratiu de Catalunya, llegada de mans i peus per un sistema de finançament insuficient i un estrès constant en la defensa de la seva llengua i cultura, constitueixen un carreró sense sortida. Així doncs, ¿els 31.895 quilòmetres quadrats de Catalunya i la seva població de 7,5 milions de persones garanteixen un Estat independent viable? Una bona manera de respondre aquesta pregunta és apel·lar a una constatació que cada cop resulta més indiscutible: allò que sabem segur que no garanteixen els 31.895 quilòmetres quadrats de Catalunya ni la seva població de 7,5 milions de persones és una comunitat autònoma ben finançada i amb perspectives de futur. Això sí que ho sabem del cert, fins i tot amb un cert punt de dramatisme. Ho tenim davant dels ulls.